

Væsentligt at faae et lille Tillæg til dem vedtaget, og paa den anden Side, selv om Tillæget ikke kommer i denne Lov, kan det komme alligevel. Vi have jo mange Gange efter Initiativ fra Regjeringen faaet paa Finantsloven Forlanaender om Forhøielse, vi have havt flere Bevillingsposter til Personel, baade Militære og Civile. Saavidt jeg erindrer, fik Lieutenanterne forleden Nar et Tillæg paa denne Maade. Vi have jo Tillægsbevillingsloven, høilovlig Tilfommelse, liggende for os, og vi have jo ogsaa en Finantslov til Behandling i denne Vinter. Naar man nu ikke vedtager det foreliggende Forslag, og det ikke bliver til Noget paa Grund af denne mærkelige Uoverensstemmelse — vi ere uenige om at være enige — saa kunne vi jo paa Tillægsbevillingsloven give disse Menneſter de 5 Rd., som de skulle have i Tillæg fra 1ste Januar til 1ste April, og ligeledes kunne vi jo paa Finantsloven give dem et Tillæg for næste Nar; det stemmer overens med den Methode, vi have brugt ved flere andre Leiligheder, og der er naturligvis Sagen, som kan have det Mindste mod, at det kan lade sig gjøre. Man har rigtignok tidligere havt imod, at man paa Finantsloven har vedtaget et Tillæg for et helt Nar, men har ikke ment, at Finantsloven kunde bære et Tillæg til nogle Personer for et helt Nar, skjøndt den jo ellers gjælder for et helt Nar; men jeg har endnu ikke hørt modsigte, at Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven kunde bære, vel at mærke, ikke en Udgift, der er udredet uden at være bevilget, men en Udgift, der først er bevilget paa Tillægsbevillingsloven og derefter udredet for et Fjerdingaar af Finantsaaret. Jeg har, som sagt, ikke hørt fremsætte den Theori, at vore Bevillingslove ikke kunde bære en Bevilling for $\frac{1}{4}$ Nar, naar der var Tale om et Tillæg; der kan, som vi have hørt, gives alle Andre, der trænge eller ikke trænge dertil, et Tillæg paa Finantsloven paa mange forskjellige Maader, vi have hørt evige Nar en Masse saadanne Tilfælde, og altsaa maa vi ogsaa kunne give Soldaten et saadant Tillæg. Vi have jo altsaa denne Udvei, selv om denne simple Sag skulde gaa i Stykker mellem vore Hænder af bare Enighed, thi Andet er det i Virkeligheden ikke. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, saaledes som Forholdene ere, end at jeg, dersom jeg skulde gaa tilbage fra det Forslag, som foreligger fra 2den Behandling, hellere vilde gaa Skridtet helt ud og gaa over paa den ærede Krigsministers Side, og hvis jeg ikke kan gaa over fra de Fem og Treindstyves Standpunkt paa de Rittens, saa bliver jeg ved det, der er vedtaget ved 2den Behandling. Skulde Omstændighederne føre med sig, at Loven ikke kom ud til 1ste Januar i den Skikkelse, man har ønsket, og fastholdende den Løfte, som Alle ere enige om, nuvel saa have vi en Leilighed til at høde derpaa, naar vi komme til at behandle de af mig nævnte Bevillingslove.

N. Andersen: Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Balgfreds (Bojfen) yttrede i sit sidste Foredrag, at dersom Loven vedtoges paa den Maade, som her er foreslaaet, at den skulde gjælde til den 31te Marts 1876, saa vilde der komme et Tidspunkt, da man besandt sig under et Tryk af, at nu var Loven ved at ophøre. Det er ganske rigtigt, at dette vil blive Tilfældet; men hvad sker, dersom Loven ikke vedtages? Ja, saa befinder man sig stadig under Trykket af, at Soldaten skulde have et Tillæg, som han ikke kan faae, medens man, naar man vedtager Loven med det forlængede Tidspunkt, da har disse fem Fjerdingaar, i hvilke man er fri for Trykket, hvor man uafhængig af Spørgsmaalet om Soldaternes Lønning, kan forhandle om det egentlige Lønningsspørgsmaal. Dette vil være Forstjellen paa, om vi vedtage Loven med Underændringsforslaet, som gaar ud paa, at den skal gjælde til den 1ste April 1876, eller vi ikke tage den med dette Forslag. Hvad nu angaar de Udtalelser, der sidst fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds (Berg), saa er det ganske rigtigt, naar han siger, at han har hørt Ministeren udtale det, at han ikke kunde gaa ind paa Ændringsforslaget, men den ærede Minister har udtalt noget Mere — jeg veed ikke, om det ærede Medlem har hørt det eller ikke — nemlig, at han ikke vilde modsette sig Forslaget (Stemmer: Nei!). So, det har han udtalt, og det har han ikke taget tilbage. Altsaa er jeg berettiget til at gaa ud fra, at hvis Thinget vedtager Loven med Ændringsforslaget, saa vil Ministeren ikke nægte den sit Samtykke, medens vi efter Alt, hvad der foreligger, kunne være temmelig sikre paa, at en uforandret Fastsoldaten af Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, vil medføre, at det næppe udkommer som Lov. Det er hele Forstjellen. Jeg agter derfor at stemme for Underændringsforslaget; men hvis det fortafkes, bliver jeg ganske vist staaende ved, hvad jeg stemte for ved Sagens 2den Behandling. Om det ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds desuagtet vil være i Stand til at forstaae Soldaterne det omtalte Tillæg, er Noget, som jeg i dette Dieblit ikke vil udtale mig om; men det lod ogsaa paa det ærede Medlems Udtalelse, som om det i Grunden heller ikke har stor Betydning, enten de faae det eller ikke, og naar det er det, der ligger i Baggrunden, at det, vi forhandle, ikke er Hovedsagen, saa kan jeg forstaae det ærede Medlem; men for mig er det, vi i dette Dieblit forhandle, Hovedsagen. Jeg har ikke noget Andet, som jeg stiller høiere i Forbindelse med denne Sag; men det lod paa det ærede Medlems Udtalelse, som om selve dette Spørgsmaals Afgjørelse er det Underordnede for ham, og saa kan jeg meget godt forstaa ham; men jeg mener, at alle de, for hvem det er Hovedsagen at forstaae Soldaterne Noget, maa betragte denne Sag fra et noget andet Syns-